

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 10. Quomodo Deus illi miserit quendam mysticum florem, quo confortaretur, additis alijs causis insignium gratiaru[m], quas ei præstabat desumptis ex desponsatione spirituali, & quomodo ipsam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT X.

Quomodo DEUS illi miserit quendam mysticum florem, quo confortaretur, additis alijs causis insignium gratiarum, quas ei præstabat desumptis ex desponsatione spirituali, & quomodo ipsam ditaverit mysticis nummis aureis, non dicendo illi, quid significarent.

Ad Venerabilis Marina percelleretur raris gratijs, quas illi DEUS præstabat, ut ipsi quavis vice redderet novas illarum causas, & rationes. Unã præcipuam, ac repetitam adferemus, desumptam ex ejus desponsatione spirituali, cujus toties facta est mentio.

§. I.

Quadam vice, ait: dum essem afflicta doloribus mei corporis, ac tolerarem quandam internam crucem molestissimam, vidi descendentem ex altitudine Cœli quendam Angelum DEI, qui veniebat, præferendo lætitiã & gaudium, dicens, quando jam mihi appropinquabat: Anima mea, & creatura DEI, lætare & gaude in ipso; vide, quale tibi feram donum DEI; vide, quid tibi mittat Divina Majestas. Atq; hoc repetebat aliquoties. Itã ad me accessit, uno genu humi defixo (unde ego fui turbata, ac vehementer extimui) & vidi, quod ferret in sua manu pulcherrimum, atq; pretiosissimum florem, qui, dum ego illum aspicerem, incepit coruscare, instar lucidissimæ stellæ. Accipe, anima, (dixit Angelus) hoc cimeliũ, quod tibi adfero missum à DEO, neq; eo turberis, quod me vidisti facientem, quia nos Angeli DEI sumus servi & ministri ipsius servorum & Amicorum. Videns me urgeri ab Angelo, ut susciperem illum pretiosum florem, suscepi ipsum, & sumpsi ad meam manum: statim autem ac illum apprehendi, incepti & ego resplendere instar clarissimi ac pulcher-

rimi solis, & Angelus mihi dixit: Anima, custodi & conserva intra te ipsam hoc cimeliũ, quod tibi Dominus misit. Tunc ego illum posui & servavi in meo pectore, & intra me, statimque illã pretiosã theriacã fuerunt curati mei dolores, & cruciatus mei corporis. Dixit autẽ mihi Angelus: Anima scisne hujus rei causam? adverte, quod, dum Rex quispiam, vel Imperator, filii vult desponsare filiam alicujus Principis, ad indicandum & significandum, se velit ipsi eam magnam gratiam præstare, mittat illi aliquod monile, vel anulum pretiosum pro dono. Ecce, ita tecum ego Magnus Rex Regum & Dominus dominantium: atq; licet verum sit, tibi aliã ab ipso præstitam esse istam gratiam, modo tamen denuò ipsam confirmavit. Præterea iste pretiosus & mysticus flos, quem tibi Dominus mittit, est etiam figura & symbolum amoris æterni, & infiniti, quo te amavit à sua æternitate, quando illa Beatissima Trinitas decrevit, te creare & accensere numero suorum Fidelium, dareq; tibi suum sanctissimum Filium, pro tua redemptione, ac liberatione, & conferre tot auxilia, ut salvaveris, tandemque ipsam donare in æternitate bonorũ: æstima magni Anima, ista beneficia inestimabilia, & misericordias Domini, atque animadvertẽ, istud pretiosũ cimeliũ, & hunc Divinum florem, futurum instar theriacæ contra omne venenum, propterea; suavem ipsius odorem fugiturum à te, nec tibi nociturum vel obfuturum diabolum, sed bonus & suavis odor fugat pestem, & omnes odores. Age nunc, Anima, his intelligis, quid velis, ut dicam Divinæ Majestatis, no-

nomine? quid per me nuntias, & quod indicium præbes gratitudinis, pro tanta gratia, quam accepisti? consideratis & intellectis his misericordijs, quas mihi DEUS exhibebat, tam magnas ac sublimes, quodammodo obmutui, dixiq; illi: Sanctissime Angele DEI, nescio, quid dicam, obmutesco, & erubescō, confusissima ac miserabilis, ut possim respondere eâ reverentiâ, amore, & gratitudine, quam debeo tanto Domino, ac tali bonitati, & magnæ misericordiæ: dic, meo nomine, Domino meo, quod tibi visum fuerit, & scis, mihi esse faciendum. Bene habet, Anima (dixit Angelus) faciam sicut dicis: dic tamen & tu modo pro tuo genio ac sensu, & capacitate aliquid, quod ego tuo nomine dicam Domino: quia hoc divinæ Majestati placebit, eritq; gratum. Ergo, sancte Angele ajebam, si ita est, refer meo Domino, me indignam ipsius famulâ & Ancillam dicere, ut benedicatur, adoretur, & glorificetur in perpetuas æternitates, in omnibus suis creaturis millies, iterumq; millies, pro eo, quod est in semetipso, & quod est erga nos suas pauperes creaturas, propter omnes suas misericordias ac beneficia, generalia & particularia, quæ nobis semper præstitit ac præstat: speciatim verò pro ista gratia & favore, quem mihi nunc denuò exhibuit, & per quem illum oro & obsecro, quàm humillimè possum, ut mihi præstet etiam istum, ut sciam cognoscere & conservare istam novam misericordiam, quam ab ipsius Divina Majestate suscepi, eidemque respondere. Optimè (ajebat sanctus Angelus) dixisti, plurimum mihi satisfecisti; Dominus Majestatis suscipiet libenter, quod ipsi significas, præstabitq; tibi propterea, & propter suam bonitatem multas gratias. Vale.

§. II.

Mistrò melius declaravit DEUS, quod dixerat Angelus, eadem similitudine, hoc modo: Postquam accepissem à Deo multas & maximas gratias his diebus (in Decembri anno 1621.) dixi DEO, cum magno affectu: DEUS mi, & Domine mi,

quis credet hos favores, & tam magnas & insolitas misericordias, quas mihi exhibes, cum ego ipsa, quæ illas suscipio, & non possum dubitare de illarum veritate, obstupefcam ac admirer tuam infinitam bonitatem, tantamq; misericordiam, quam præstas creaturæ tam malæ, & peccatrici, qualis sum ego? Audivit me DEUS, & peramanter mihi respondit: Ne te id consternet, Anima, quia amor, quo ego feror erga homines, est infinitus; nonne plus fuit, quod sim factus homo, & passus pro vobis? ita sanè. Considera, Anima, dixit Dominus, non fore magnopere mirum, si quispiam Rex, qui sibi desponsavisset per procuratores, aliquam Principem alienigenam, & alterius regni, ipsi mitteret cimelia, pannos pretiosos, & vestes auro argentòq; graves, ex suo regno: si etiam ad illam ablegaret nonnullos suos Ministros, qui ei offerrent aliquas ipsius effigies, & alias res hujusmodi, ad demonstrandum illi, hac ratione, amorem, quo ipsam prosequitur, & magnitudinem sui regni, ac suam, suarumq; divitiarum: non profectò, non esset hoc adeò mirabile, imò meritò fieret. Id ipsum autem ego tecum facio, mea es, & te mihi desponsavi, accepi te in sponsam, ideoq; tibi dono mea cimelia, meas affigies, mittòq; ad te meos ministros, sanctos Angelos, qui tibi assistant, te juvent & custodiant; exhibeo tibi Imagines Beatitudinis, & varijs utor modis, ut agnoscas meam, & regni mei amplitudinem. Unde noli obstupefcerre, neque mirari id quod tecum ago.

Adamus, quod illi dixit Dominus, eadem adhibet a similitudine, ad idem propositum, tempore cujusdam gravis cruciatûs, ut ipsa refert (Anno 1615.) hunc in modum. Toto hoc tempore, quo patiebar terribiles dolores, mihi exhibebat Dominus magnas & extraordinarias misericordias, monstrando mihi immensitatem sui divini Essè, ducendo me ad cœlestem Jerosolymam, manifestando mihi suam præsentiam in sanctissimo Sacramento, & reliqua hæcenus recensita, ideoq; consternata & stupens, quod DEUS his mensibus

præstaret tot ac tantas misericordias huic suæ ancillæ indignissimæ, vilissimæ, & miserabilissimæ, plenissimæque defectibus, præ omnibus creaturis DEI, dixi Divinæ Majestati: Quomodo, Domine mi, ita agis? ecce sum pauper & miserabilis, ac millies pauper & miserabilis: ideòq; vehementer metuo, nè non respondeam tantis misericordijs; imò, quantum est in me, credo sine dubio, me omnia profunderè, instar vasis argillacei, malè excocti. Respondit Dominus ac dixit: An ignoras, quòd, dum Rex aliquis & Princeps agit, ut sibi desponset, quam sibi delegit, quia ità ipsi libet facere, adveniente jam tempore nuptiarum, priùs illi mittat multa cimelia ac dona, & gemmas exquisitissimas ac pretiosissimas in signum & pignus eorum, quæ, sine comparatione pluræ, illi donaturus est, ac traditurus die nuptiarum, & quando ipsam deducet ad sua regna suamq; aulam, ac regium palatium? ità nunc fit, & quia me intelligis, nihil tibi dico ampliùs, quam hanc esse rationem, quâ respondeo tuæ admirationi, & humili repugnantia.

§. III.

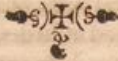
Tandem, quadam vice illam ditavit, multis mysticis nummis aureis, quos ipsi Dominus contulit, non manifestando illi, quid significarent, sæpè enim vult occultare bona, quæ nobis confert, ut discamus vivere in fide, & subjectione judicij. Dum quodam die agerem cum DEO, post sacram Communionem, inter ardentis affectus amoris, quo ipsum complectebam, dixi: Ah Pater mi! ah, Domine mi! invocando Divinam Majestatem. Dominus mihi respondit, pro sua bonitate: Quid vis, Anima? Ego dixi: Pater ac Domine mi, dona mihi aliquam eleemosynam. Et Dominus respondit: Sit ita, accipe, cum ità anheles, ac desideres aliquid accipere: deditque mihi Dominus, injiciens illos in meum sinum, & quasi intra me ipsam, multos nummos, ex auro purissimo, & alia pretiosa cimelia, quibus acceptis fui summè ditata, & repleta mille

bonis ac thesauris: omnia strinxi, nesciens quid esset, neq; intelligens, qualia bona haberem, nisi, quòd illis abundarem. Fui aliquantulum mihi erepta, considerans magnitudinem horum divinarum & cœlestium thesaurorum, ac desiderans illos agnoscere. Interrogavi meum Dominum, ut mihi dignaretur dicere, qualia bona illa essent, quæ acceperam, & eius Majestas mihi dederat, quòd tantoperè, ipsi sim ditata. Dominus, quasi diffinilanter, mihi dixit: Bene, Anima, bene. Ego videns, Dominum tacere, ac adhuc desiderans scire, qualia essent ea bona, dixi meo sancto Angelo Custodi, qui aderat: Mi Domine, si scis, qualia sint bona ista, dic mihi. Sanctus Angelus respondit: omnino scio, ne tamen tu id velis nunc scire: da mihi istos thesauros, quos ego tibi servabo. Ego dixi: Accipiat meus Dominus Angelus. Et postquam extendisset S. Angelus magnum linteum, in quo erant quinque vulnera Christi Domini, quàm vacillime expressa, injeci in illud omnes eos nummos ac cimelia, quæ Angelus in eo linteo superimposuit humeris. Ego id fui mirata, ac dixi: Domine Angele, quomodo hoc fit, quòd omnia cimelia, quæ mihi Dominus dignatus est dare, mihi auferat & servet intra seipsum? Sanctus Angelus respondit: Dum ego tibi aufero cimelia, & ea servo intra me, juvo te, ut illa intra te conserves. Quòd autem imposueris linteum humero, quid significat Sancte Angele? Nõne scis (ajebat) quòd DEUS nobis commendaverit custodiam & protectionem vestri; ideòq; in omnibus vestris vijs vos juvamus, vobis succurramus, & vos portamus in volis manuum, ac super humeros. Adhuc non contenta eo, quod S. Angelus mihi dixerat, converti me ad Dominum, & dixi: Obsecro te am Majestatem, mi Domine, ut mihi si placet, dignetur dicere, qualia sint ista dona, quæ accepi tam mirabilia, per quæ tantoperè sum locupletata & repleta bonis? Dominus mihi respondit: ne mireris, quòd illa non cognoscas, nec intelligas, non enim omnes gratiæ & favores, quos ego

ego præsto meis seruis, & ipsi suscipiunt, cognoscuntur ab illis & intelliguntur: imò frequenter assequuntur magnas meas gratias, non intelligentes, quid assequantur, & habeant. Ità siquidem expedit: Sicut, si hic aliquis Rex diceret suo Filio, Infanti, heredi suorum regnorum: Ecce Fili, es Dominus Hispaniæ, Flandriæ, & non diceret illi; es Dominus Indiarum, & aliarum regionum, aliarumq; provinciarum, propter exiguam ipsius capacitatem; ità ego vobiscum ago: quia licet vobis manifestem aliquas gratias & favores, quos vobis exhibeo, alios taceo, propter vestram

exiguam capacitatem, & quia ita vobis expedit. Hoc dictum Domini mihi mirè satisfecit, cui magnas egi gratias, pro omnibus istis operibus.

Fortasse isti aurei nummi significabant speciales actus meritorios, & heroica virtutis, quos inadvertenter eliciebat, dum susciperet gratias, vel fuerunt illi dati, propter mysterium, quod referetur sequenti Capite.

CAPUT XI.

Quomodo ipsi DEUS, per mirabiles visiones ostenderit paupertatem, ac nuditatem animæ, secundum se spectatæ, etiamsi possideat multas divitias spirituales; & qua ratione, dum illas DEO reddit, easdem recipiat auctiores.

Sublissima documenta perfectionis manifestabat DEUS in visionibus sue famule, modo ipsi adumbrando ea, que habebat, quamvis occulta, modo eam docendo, que illi erant observanda ad maiorem indies progressum faciendum in sanctitate. Inter hæc maxime notabile, meo iudicio, fuit, quod illi depinxerit, quam vivacissimè paupertatem ac nuditatem animæ, secundum se considerata, quamvis ex divina gratia sit ornata magnis divitijs spiritualibus, & quomodo se illis spoliando, ut ipsius offerat suo DEO, easdem recipiat longè auctiores.

§. I.

DUm, inquit, quodam mane agerem cum DEO, excitavit sua Majestas in mea anima affectum ferventissimum, & ardentissimum amoris ac desiderij, ut ab illa peterem aliquid, concernens

bonum meæ animæ: & nesciens, quid peterem, vel quid dicerem, dixi Divinæ Majestati: Domine mi, & Dilectæ meæ animæ, dona mihi aliquid, da mihi aliquid per temetipsum, Dilectæ mi, quod repegebam cum vehementi affectu, addidique deinde: Si, Tu, mihi Domine, aliquid dederis, ego tibi dabo, quod habeo. Quamvis autem id dicerem, mea tamen anima nesciebat, haberetne quidquam, quod posset dare suo DEO, propter suam summam paupertatem. Sed præ desiderio ejus, quod petebat, promisit, quod se habere ignorabat, disponente ita rem DEO, ut inde eliceret, quod habebat in animo. Cum sanctus Angelus meus Custos audiret hos fervores, ut anima mea videretur sibi met eripi, imponens digitum ori, quasi me vellet terrere, dixit: quid est hoc, Anima? quid est hoc, quod dicis, ut videaris, non esse tui compos: nunquid fortè habes aliquid ex te ipsa, quod possis dare tuo DEO? insuper quod habes, & accepisti ab illo, jam ipsi dedisti ac obtulisti frequenter: